

Sygn. akt I C 515/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 marca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Kamieniu Pomorskim Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	<i>SSR Lucyna Czerko</i>
Protokolant:	<i>Justyna Bysiak</i>

po rozpoznaniu w dniu 22 marca 2016 roku w Kamieniu Pomorskim

na rozprawie

sprawy powództwa ***Agencji Nieruchomości Rolnych w W.***

przeciwko ***A. L.***

o zapłatę

ORZĘKA

I. Powództwo oddala.

II. Zasądza od powoda Agencji Nieruchomości Rolnych w W. na rzecz pozwanego A. L. kwotę **1.217,00 zł** (jeden tysiąc dwieście siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1 200 zł (jeden tysiąc dwieście złotych) za zastępstwo procesowe.

Sędzia

sygn. akt *I C 515/15*

UZASADNIENIE

Powódka Agencja Nieruchomości Rolnej w W. reprezentowana przez radcę prawnego E. D. (ciąg pełnomocnictw ***k. 9-10***) wystąpiła w postępowaniu upominawczym z powództwem przeciwko pozwanemu A. L. o zapłatę kwoty 6.236,36 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Jednocześnie powódka domagała się przyznania od pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przypisanych. Uzasadniając żądanie pozwu powódka podała, że działki nr (...) o powierzchni 0,75 ha działka nr (...) o powierzchni 1,60 ha położone w obrębie K., Gm. G. stanowią własność Skarbu Państwa – Agencji Nieruchomości Rolnych. Z ustaleń powódki wynikało, że wyżej wymienione działki od 2009 roku użytkuje pozwany A. L., który fakt użytkowania potwierdził, składając wnioski o dopłaty bezpośrednie do (...). Fakt użytkowanie spornej działki przez pozwanego został potwierdzony między innymi w czasie wizji lokalnej w dniu 18 października 2013 roku. W oparciu o zarządzenie Prezesa Agencji Nieruchomości Rolnych z dnia 28 września 2009 roku nr 35/09, stosowane przez (...) ceny wywoławcze czynszu dzierżawnego wyrażane są w średnich cenach decyton pszenicy i są zależne od rodzaju gruntu, jego klasy i okręgu podatkowego. Uwzględniając wyżej wymienione wskazania

w tym średnie ceny czynszu obowiązujące w powiecie w latach 2009-2012 powódka wyliczyła opłatę za bezumowne użytkowanie :

- 1) działki nr (...) na kwotę 2.016,07 zł za okres od dnia 01 kwietnia 2009 roku do dnia 31 lipca 2012 roku,
- 2) działki nr (...) na kwotę 4.220,29 zł za okres od dnia 01 kwietnia 2009 roku do dnia 31 lipca 2012 roku.

Powódka podkreśliła, że pozwany był uprzedzony o obowiązku płacenia czynszu wywoławczego pismem z dnia 12 listopada 2013 roku. Pełnomocnik powódki r.pr. E. D. podała, że co do wynagrodzenia za korzystanie z działek nr (...) w obrębie K. należy rozróżnić dwa okresy posiadania i związane z nimi podstawy prawne roszczeń:

- a) za okres od dnia 01 kwietnia 2009 roku do dnia 31 grudnia 2011 roku podstawę prawną stanowią przepisy art. 224 – 231 k.c. ,
- b) za okres od dnia 01 stycznia 2012 roku do 31 grudnia 2012 roku podstawę prawną stanowi art. 39b ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa.

Powódka podkreśliła, że sam fakt korzystania przez pozwanego ze spornych nieruchomości wynika z faktu zgłoszenia przez A. L. tych gruntów do płatności bezpośrednich. Pozwany składając wniosek zmanifestował posiadanie spornych działek. **(k. 1-38)**

Pozwany A. L. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przypisanych. Według twierdzeń pozwu okres użytkowania spornych gruntów rolnych przez pozwanego upłynął z dniem 31 grudnia 2012 roku. A. L. wywodził, że w roku 2013 i następnym na tych gruntach nie prowadził działalności rolniczej. Jego zdaniem z dniem zaprzestania działalności rolniczej nastąpił zwrot rzeczy w rozumieniu art. 229 k.c. Zgodnie ze stanowiskiem doktryny pojęcie „zwrotu rzeczy” nie jest zdefiniowane w ustawie. Jak wynika z wyroku Sądu Najwyższego z dnia 13 listopada 1997 roku w sprawie sygn.. I CKN 323/97, OSN 1998, Nr 5, poz. 79 zwrot rzeczy polega na odzyskaniu przez właściciela faktycznego władztwa i jest równoznaczny z zadośćuczynieniem roszczeniu windykacyjnemu. Do zwrotu rzeczy potrzebna jest wola wyzbycia się władania rzeczą przez jej posiadacza samoistnego. usunięcie barier, które wcześniej uniemożliwiały wykorzystywanie nieruchomości zgodnie z jej przeznaczeniem, należy uznać za wyrażenie woli wyzbycia się dotychczasowej formy władztwa nad rzeczą.

Pozwany podkreślił, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że pod normatywną treścią pojęcia „zwrotu rzeczy” przyjmuje się, że mieszczą się tu wszelkie formy odzyskania przez właściciela posiadania rzeczy: oddanie rzeczy przez posiadacza, wydobycie rzeczy przez właściciela w wyniku procesu windykacyjnego, czy zawładnięcie rzeczą przez właściciela. A. L. podkreślił, że do zwrotu rzeczy nie jest wymagana jakakolwiek szczególna forma, a w szczególności nie jest wymagane protokolarne przekazanie rzeczy. Termin „zwrotu rzeczy” należy wiązać nie tylko ze świadomym przekazaniem rzeczy przez dotychczasowego posiadacza właścicielowi, lecz w istocie z każdą sytuacją, w której właściciel uzyskał możliwość bezpośredniego władztwa nad rzeczą, a dotychczasowy posiadacz to władztwo utracił (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 22 lipca 2015 roku w sprawie sygn.. III CZP 47/05, OSNC 2006, Nr 6, poz. 100 i wyrok Sądu Najwyższego z dnia 06 lutego 2015 roku w sprawie sygn. II CSK 359/14).

W niniejszej sprawie z dniem zaprzestania prowadzenia działalności rolniczej przez pozwanego powódka Agencja Nieruchomości Rolnych uzyskała możliwość wykonywania w sposób nieograniczony przez pozwanego wszelkich czynności związanych z realizacją nałożonych Ustawą o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa obowiązków. Fakt pozostawienia gruntów rolnych przez pozwanego w dyspozycji (...) rozpoczął bieg okresu przedawnienia roszczenia, a data pozwu wskazuje, że upłynął już roczny okres przedawnienia **(k. 44-46)**

W trakcie procesu pozwany A. L. ustanowił pełnomocnika w osobie r. pr. Z. T. (pełnomocnictwo **k. 69**).

Powódka w piśmie przygotowawczym z dnia 12 stycznia 2016 roku wskazała, że podniesiony przez A. L. zarzut przedawnienia roszczenia jest błędny. Zastosowanie w niniejszej sprawie ma okres dziesięcioletni. Działania powódki

polegających na dochodzeniu od bezumownych użytkowników wynagrodzenia za korzystanie z nieruchomości nie można kwalifikować jako działalności gospodarczej, ale jako działalność z zakresu zabezpieczenia majątku Skarbu Państwa. Za bezzasadny powódka uznała również zarzut przedawnienia oparty na przepisie art. 229 k.c. Radca prawny E. D. podała, że orzecznictwo przyjmuje, że pod pojęciem „zwrotu rzeczy” należy rozumieć wyłącznie takie zachowanie się posiadacza i właściciela, które wyraża wolę wyzbycia się władania rzeczą i jej odebrania. W szczególności „zwrotem rzeczy” nie będzie sytuacja, w której dotychczasowy posiadacz jedynie wyzbywa się władztwa poprzez na przykład zaprzestanie wykonywania czynności agrotechnicznych – brak jest bowiem w takiej sytuacji woli objęcia rzeczy w posiadanie przez właściciela. Na poparcie swojego stanowiska co do przedawnienia z art. 229 k.c. powódka przywołała wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 stycznia 2015 roku w sprawie I CSK 78/14, uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2007 roku w sprawie III CSK 278/2006, wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 11 kwietnia 2013 roku w sprawie I ACa 241/13, uchwałę siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 30 września 2005 roku w sprawie sygn.. III CZP 50/05 i inne orzeczenia. **(k. 49-51)**

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka Agencja Nieruchomości Rolnych z siedzibą w W. jest właścicielką nieruchomości składających się z działek:

a) działka o nr (...) obręb K., Gm. G., użytki dzielone klasy IV o powierzchni 0,75 ha

b) działka o nr (...) obręb K., Gm. G. : użytki zielone klasy IV – 1,57 ha, użytki zielone klasy V – 0,02 ha, oraz nieużytków 0,01 ha.

Pozwany A. L. jest rolnikiem i prowadzi gospodarstwo rolne w D., Gm. G. o powierzchni 180 ha. Działki nr (...) położone w obrębie K., Gm. G. graniczyły z nieruchomościami należącymi do pozwanego A. L..

W okresie od dnia 01 kwietnia 2009 roku do dnia 31 grudnia 2012 roku pozwany nie posiadając do tego żadnego tytułu prawnego, ani zgody powódki zajął sporne działki, wykorzystując je jako użytki zielone (łąki). O zajęciu tych nieruchomości pozwany nikogo nie informował. Przed zajęciem spornych gruntów przez A. L. działki nr (...) były odłogowane. W spornym okresie A. L. w związku z posiadaniem wyżej wymienionych nieruchomości uzyskiwał z Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa płatności w ramach systemów wsparcia bezpośredniego oraz płatności (...). Po 31 grudnia 2012 roku A. L. nie deklarował działki nr (...) do dopłat obszarowych, a w konsekwencji nie uzyskał dopłat obszarowych.

W dniu 18 października 2013 roku powódka dokonała oględzin działki nr (...) położonych w obrębie K., Gm. G. sporządzając stosowne protokoły. W protokole w pkt. dotyczącym kwestii kto i na jakiej podstawie użytkuje działki zagospodarowane odnotowano „brak wiadomości” i „-„.

Pismem z dnia 12 listopada 2013 roku powódka wezwała pozwanego A. L. do wydania działek nr (...) z obręb K. w dniu 26 listopada 2013 roku. Powódka zastrzegła, że wydanie nieruchomości winno nastąpić w drodze protokołu zdawczo-odbiorczego po uprzednim przeprowadzeniu lustracji w terenie. W tym piśmie powódka na podstawie art. 225 k.c. w związku z art. 230 k.c. zażądała od pozwanego wynagrodzenia za korzystanie z rzeczy bez tytułu prawnego i tak za okres od dnia 01 stycznia 2009 roku do dnia 02 grudnia 2011 roku powódka zażądała zapłaty kwoty 4.458,73 zł (za powierzchnię 2,32 ha). Przedmiotowe pismo dotyczyło także wezwania do zapłaty wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z działki nr (...) obręb N., Gm. C..

W dniu 13 października 2014 roku pracownik powódki M. F. przeprowadził wizję lokalną w terenie, a w protokole z niej odnotował co do stanu zagospodarowania działek, że są one nieużytkowane.

Dowód:

- wypis z rejestru gruntów dla działki nr (...) **(k. 17)**
- wypis z rejestru gruntów dla działki nr (...) **(k. 18)**

- protokół zdawczo-odbiorczy z dnia 06 października 1993 roku **(k. 19-21)**
- decyzja Wojewody (...) z dnia 21 września 1993 roku **(k.23)**
- protokoły oględzin działek nr (...) ze zdjęciami z dnia 18 października 2013 roku **(k. 32-35)**
- wydruki ze strony (...) w odniesieniu do działek nr (...) z dnia 03 listopada 2014 roku **(k. 36-37)**
- protokoły z wizji lokalnej z dnia 13 października 214 roku ze zdjęciami **(k. 26-29)**
- wezwanie powódki z dnia 13 listopada 2013 roku **(k.30)**

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo powódki Agencji Nieruchomości Rolnej w W. przeciwko pozwanemu A. L. o zapłatę kwoty 6.236,36 zł jako przedawnione podlega oddaleniu.

Pozwany A. L. w odpowiedzi na pozew skutecznie podniósł zarzut przedawnienia z art. 229 § 1 k.c.

Zgodnie z art. 229 § 1 k.c. roszczenia właściciela przeciwko samoistnemu posiadaczowi o wynagrodzenie za korzystanie z rzeczy, o zwrot pożytków lub o zapłatę ich wartości, jak również roszczenia o naprawienie szkody z powodu pogorszenia rzeczy przedawniają się z upływem roku od dnia zwrotu rzeczy. To samo dotyczy roszczeń samoistnego posiadacza przeciwko właścicielowi o zwrot nakładów na rzecz. Art. 229 § 1 k.c. ma zastosowanie tylko w sytuacji, gdy nastąpił zwrot rzeczy i właściciel dochodzi roszczeń uzupełniających po odzyskaniu posiadania rzeczy.

W odniesieniu do nieruchomości rolnych Skarbu Państwa w zakresie roszczeń o wynagrodzenie za korzystanie z rzeczy obowiązują dwa reżimy prawne :

- do 31 grudnia 2011 roku to przepisy art. 224 – 231 k.c., zgodnie z art. 225 k.c. w związku z art. 224 § 2 k.c. samoistny posiadacz w złej wierze jest obowiązany do wynagrodzenia za korzystanie z rzeczy i jest odpowiedzialny za jej zużycie, pogorszenie lub utratę, chyba że pogorszenie lub utrata nastąpiła bez jego winy. Jednocześnie samoistny posiadacz w złej wierze obowiązany jest nadto zwrócić wartość pożytków, który z powodu złej gospodarki nie uzyskał oraz jest odpowiedzialny za pogorszenie i utratę rzeczy, chyba że rzecz uległaby pogorszeniu lub utracie także wtedy gdyby znajdowała się w posiadaniu uprawnionego.
- od 01 stycznia 2012 roku podstawę prawną stanowi art. 39b ustawy z dnia 19 października 1991 roku o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa, (tj. Dz. U. 2015.1014), zgodnie z którym osoba władająca nieruchomością wchodzącą w skład (...) bez tytułu prawnego jest zobowiązana do zapłaty na rzecz Agencji wynagrodzenia za korzystanie z tej nieruchomości w wysokości stanowiącej 5-krotność wywoławczej wysokości czynszu, który byłby należny od tej nieruchomości, gdyby była ona przedmiotem umowy dzierżawy po przeprowadzeniu przetargu. Wysokość wynagrodzenia o którym mowa w ust. 1, ustala się na dzień w którym Agencja zażądała zwrotu nieruchomości. Do roszczenia o wynagrodzenie za korzystanie bez tytułu prawnego z nieruchomości Zasobu nie stosuje się przepisów art. 224 – 231 Kodeksu cywilnego, z wyłączeniem art. 229.

Cytowany art. 229 § 1 k.c. wiąże początek biegu przedawnienia roszczeń właściciela przeciwko posiadaczowi i posiadacza przeciwko właścicielowi z dniem zwrotu rzeczy. Art. 229 § 1 k.c. nie zawiera definicji ustawowej „zwrotu rzeczy”, ale w drodze wykładni nadaje mu się szerokie znaczenie. W orzecznictwie Sądu Najwyższego za zwrot rzeczy uznano na przykład protokolarne przekazanie nieruchomości do dyspozycji właściciela, który bezpodstawnie odmówił jej odebrania (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 listopada 1997 roku w sprawie I CKN 323/97, OSNC 1998 nr 5, poz. 79), zawarcie umowy najmu pomiędzy dotychczasowym posiadaczem samoistnym a właścicielem (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 22 lipca 2005 roku w sprawie sygn. III CZP 47/2005, OSNC 2006 nr 6, poz. 100), czy wydanie właścicielowi innego gruntu przyznanego mu na własność w zamian za dotychczasowy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 grudnia 1979 roku w sprawie sygn. II CR 471/79, OSNC 1980 nr 6, poz. 127). W każdym jednak przypadku

chodzi o sytuację w której dotychczasowy posiadacz samoistny uznaje inną osobę za właściciela i poprzez swoje zachowanie wyraża wolę wyzbycia się władania rzeczą, a właściciel wyraża wolę jej odebrania. Judykatura podkreśla, że pojęcie zwrotu rzeczy odnosi się do odzyskania przez właściciela władztwa nad rzeczą, a nie do jego utraty w jakikolwiek sposób przez dotychczasowego posiadacza. Sąd w niniejszym składzie w całości podziela pogląd wyrażony wyroku Sądu Najwyższego z dnia 18 września 2015 roku w sprawie I CSK 752/14 LexisNexis nr (...), że „zwrot rzeczy, o którym mowa w art. 229 § 1 k.c. oznacza odzyskanie faktycznego władztwa nad rzeczą przez właściciela, bez względu na okoliczności, w jakich do tego doszło i przy zastrzeżeniu, że o przywróceniu posiadania świadczy nie tylko rzeczywiste korzystanie z rzeczy lecz sama możliwość takiego korzystania.” Jak podkreślił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 06 lutego 2015 roku w sprawie II CSK 359/14, że „przez zwrot rzeczy należy rozumieć nie tylko świadome przekazanie rzeczy przez dotychczasowego posiadacza właścicielowi, lecz w istocie każdą sytuację w której właściciel uzyskał możliwość bezpośredniego władztwa nad rzeczą, a dotychczasowy posiadacz to władztwo utracił.”

Z ustaleń faktycznych poczynionych w niniejszym procesie, głównie w oparciu o dowody z dokumentów prywatnych zaprezentowanych przez powódkę (pозwany nie zaprzeczył prawdziwości tych dokumentów - art. 245 i następne k.c.) wynika, że Agencja Nieruchomości Rolnych jako właściciel w sposób nieskrępowany uzyskała możliwość bezpośredniego władztwa nad nieruchomością, tj. działkami nr (...) położonymi w obrębie K., co najmniej dnia 13 października 2014 roku. Tego dnia, pracownik powódki po przeprowadzeniu wizji lokalnej w terenie spornych działek stwierdził, że grunty te są nieużytkowane. W tamtej dacie, co wprost wynika z przywołanego protokołu z wizji lokalnej działki nie były użytkowane rolniczo przez nikogo, a w szczególności przez pozwanego A. L.. Oznacza to, że pozwany co najmniej w dniu 13 października 2014 roku utracił posiadanie działek nr (...). Takie odzyskanie przez właściciela faktycznego władztwa nad rzeczą czyni zadość zwrotowi rzeczy w rozumieniu art. 229 § 1 k.c. Należy zgodzić się ze stanowiskiem pozwanego, że do zwrotu rzeczy nie jest wymagana jakakolwiek szczególna forma, np. tak zwane protokolarne przekazanie rzeczy. Przez zwrot rzeczy bowiem należy uznać każdą sytuację w której właściciel uzyskał możliwość bezpośredniego władztwa nad rzeczą, a dotychczasowy posiadacz to władztwo utracił. Sąd przyjął datę 13 października 2014 roku jako datę zwrotu nieruchomości właścicielowi, także w nawiązaniu do żądania windykacyjnego zgłoszonego przez powódkę w wezwaniu z dnia 12 listopada 2013 roku, gdzie powódka datę wydania nieruchomości oznaczyła na dzień 26 listopada 2013 roku. Skoro po 26 listopada 2013 roku do chwili obecnej Agencja Nieruchomości Rolnych nie wystąpiła przeciwko pozwanemu A. L. o wydanie działek nr (...), to oznacza, że najpóźniej dnia 13 października 2014 roku pozwany zadośćuczynił roszczeniu windykacyjnemu właściciela nieruchomości. Datę zwrotu nieruchomości pośrednio potwierdzają także notatki służbowe sporządzone przez pracownika powódki J. C. w dniu 03 listopada 2014 roku, z których wynika, że w roku 2013 A. L. nie deklarował działek nr (...) w obrębie K. oraz nie uzyskał za nie dopłat obszarowych (**k. 36-37**). Pozew zaś obejmuje okres od dnia 01 kwietnia 2009 roku do dnia 31 grudnia 2012 roku. Należy podkreślić, że art. 229 k.c. nie został wyłączony na podstawie cytowanego wcześniej art. 39b ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa.

Art. 229 § 1 k.c. ma zastosowanie tylko w sytuacji, gdy nastąpił zwrot rzeczy i właściciel dochodzi roszczeń uzupełniających po odzyskaniu posiadania rzeczy. Nie ma zastosowania gdy zwrot rzeczy jeszcze nie nastąpił, albo nie może nastąpić dlatego, że posiadacz utracił rzecz albo rzecz już nie istnieje. Skoro art. 229 k.c. stosuje się w przypadku gdy nastąpił zwrot rzeczy, to w niniejszej sprawie taki zwrot nieruchomości przez pozwanego mógł mieć miejsce już w dacie żądania przez powódkę pismem z dnia 12 listopada 2013 roku zapłaty wynagrodzenia za bezumowne użytkowanie spornych działek (**k. 30**).

Pozew w niniejszej sprawie został nadany w Urzędzie Poczтовым w S. w dniu 24 listopada 2015 roku, a wpłynął do tut. Sądu dzień później – 25 listopada 2015 roku (**k. 38, k.1**).

Powódka jako podstawę prawną roszczenia o zapłatę przywołała przepisy art. 225 k.c. w związku z art. 224 k.c. w związku z art. 230 k.c. oraz art. 39b ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa. Stosownie do tych przepisów posiadacz zależny w złej wierze obowiązany jest zapłacić wynagrodzenie za korzystanie z rzeczy. Tyle tylko, że stosownie do cytowanego już art. 229 § 1 k.c. roszczenia właściciela przeciwko samoistnemu posiadaczowi o wynagrodzenie za korzystanie z rzeczy przedawniają się z upływem roku od dnia zwrotu rzeczy.

Pozostawienie gruntów rolnych – działek nr (...) - przez pozwanego A. L. do dyspozycji i władania przez Agencję Nieruchomości Rolnych w dniu 13 października 2014 roku rozpoczęło bieg rocznego terminu przedawnienia z art. 229 § 1 k.c. Roczny termin przedawnienia upłynął zatem 13 października 2015 roku, a pozew został złożony po upływie okresu przedawnienia.

Z tych wszystkich względów Sąd przyjął na podstawie art. 229 § 1 k.c., że dochodzona pozwem kwota uległa przedawnieniu, a tym samym powództwo zostało oddalone. .

Powódka Agencja Nieruchomości Rolnej z siedzibą w W. jako strona przegrywająca proces w rozumieniu art. 98 k.p.c została obciążona kosztami procesu tak jak w pkt II wyroku z dnia 22 marca 2016 roku. Na rzecz pozwanego A. L. przy uwzględnieniu wartości przedmiotu sporu (6.236,36 zł) zostały przyznane koszty zastępstwa procesowego w kwocie 1.200,00 zł.

Wysokość kosztów zastępstwa procesowego została określona na podstawie § 1 ust. 1, § 2 ust. 1 i 2 w związku z § 3 ust. 1, § 4 ust. 1 i § 6 pkt. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustalonego z urzędu – (tekst jedn. Dz. U. z. 2013 r., poz. 490 – z późniejszymi zmianami) w związku z § 21 rozporządzeni Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015.1804)

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 108 §1 k.p.c..

Sędzia, -